

THURZÓ LAJOS:

TAVASZI ESŐCSEPP EK

Felhők ölelik a langy napot körül
és szállnak-szállnak mezők, hegyek mögül,
mint bolyhos tollú, nagy égi madarak,
vizesek, lomhák, gömbölyűk,
magos szelektől duzzadó begyűk.

Távol a hegyek hűvös fejét csend fogja át,
lágyan lebeg az erdők felett kék páncs,
homlokom és a mezők homlokát
illatos favalal lengi be...

Fürge szél oson a fák közé,
hol illatos a gyepek, ág, levél,
s az égre bomló lomb fehér,
Forgó, bolondos örvényben
felszökött valami sírva,
mit halkán, szépen
fehér pólyában elrejtett itt a tél:
égre libbenő, barna, holt levél.

Hogy tágul epedve a virágok kelyhe
és nyílik a földéken fekete szántás.
Életet és erőt kérnek esengve,
hogyan tollasodjon csibék lágys pelyhe
és legyen itt mindig gazdag aratás,
paraszt-udvaron aranyos-lármás,
tengeri hántás...

És legörögnek lassan a tavaszi cseppek.
Oly szép a víz csillogó, párák fala
s frissülő földéken utak kanyargó, görbe szalaga...!

Tán könnyeket hullat nagy égi szem?
Gyöngyszemek e könnyek
s míg forró tenyeremen ülnek,
megesőkölok őket és úgy viszem.
Nem bírja ki a szívem,
hogyan felmutatva

meg ne csillogtassam a fényben őket,
leledve az összes, zord időket:
hogyan lássa a rügy, a vetés, a kertünk
és keljen ki a mák, mit földbe jó anyánkkal
tegnap elvetettünk...

... Hullnak a gyöngyök
és felhíznak zölden rétek, pázsitok.
Az illanó, ezüstös kis kalárisok,
mint elomló, áldott szép göröngyök
megülnek ékes, szép reménytel
tenyerem falán:
velük az ég nevet be üszta, kék szemével
szívem kitérülő, datos ablakán...